

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permișiunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Traducere din limba franceză

Consiliul Europei
Curtea Europeană a Drepturilor Omului
Secția a III-a

HOTĂRÂREA
în Cauza Neamțiu împotriva României
(Cererea nr. 67007/01)
Strasbourg
14 februarie 2008
Devenită definitivă la 14.05.2008

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute în [art. 44](#) alin. (2) din Convenție. Poate suferi modificări de formă.

În Cauza Neamțiu împotriva României,
Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a III-a), statuând în cadrul unei camere formate din:

Boštjan M. Zupančič, președinte,
Corneliu Bîrsan,
Elisabet Fura-Sandström,
Alvina Gyulumyan,
Egbert Myjer,
Ineta Ziemele
Isabelle Berro-Lefèvre, judecători,
și Santiago Quesada, grefier al secției,
după ce a deliberat în camera de consiliu, la data de 24 ianuarie 2008,
a pronunțat următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 67007/01 , introdusă împotriva României, prin care un cetățean al acestui stat, doamna Doina Steluța Neamțiu (*reclamantul*), a sesizat Curtea la data de 6 iulie aprilie 2000 în temeiul [art. 34](#) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Guvernul român (*Guvernul*) a fost reprezentat de domnul Răzvan-Horațiu Radu, agent guvernamental al Ministerului de Afaceri Externe.

3. La 22 ianuarie 2006 Curtea a hotărât să comunice Guvernului cererea. Prevalându-se de dispozițiile [art. 29](#) alin. 3, ea a decis că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

4. Reclamantul s-a născut în anul 1934 și locuiește la Arad.

A. Procedura cu privire la imobilul situat la Pâncota (dosarul de executare nr. 326/1996)

5. Printr-o decizie din 21 decembrie 1995, tribunalul de primă instanță din Arad a ordonat expulzarea celor doi locatari dintr-o casa care aparținea, în comun, reclamantei și altor trei persoane. Tribunalul a condamnat de asemenea locatarii la plata de despăgubiri în valoare de 3 120 000 lei. Aceasta a ordonat reclamantei și celorlalți reclamanți să despăgubească locatarii pentru amenajările pe care aceștia le realizaseră în casă. Această hotărâre a fost confirmată în ultimă instanță de Curtea de Apel Timișoara la data de 3 septembrie 1996.

1. La 25 noiembrie 1996, reclamanta a solicitat pe lângă tribunalul de primă instanță din Ineu expulzarea forțată a locatarilor din casa situată în Pâncota, în virtutea sentinței din 21 septembrie 1995. Aceasta s-a achitat de timbrul pentru executarea forțată.

2. La 28 noiembrie 1996, executorul a chemat în justiție locatarii pentru a părăsi casa înainte de 6 decembrie 1996.

3. La 9 aprilie 1998, în absența demersurilor din partea executorului, reclamanta a solicitat continuarea executării silite.

4. La 23 aprilie 1998, executorul a chemat din nou în justiție locatarii pentru a părăsi casa cel mai târziu la 4 mai 1998.

5. La 1 iunie 1998, tribunalul de primă instanță din Ineu a somat executorul să inițieze expulzarea locatarilor cu ajutorul poliției.

6. În aceeași zi, executorul a solicitat ajutorul poliției în executarea deciziei în chestiune și a notificat reclamanta că expulzarea va avea loc în data de 10 iunie 1998, la orele 9.

7. La 8 iunie 1998, locatarii au format o opoziție contra executării silite solicitând anularea actelor de executare silită realizate de executor. Aceștia au solicitat de asemenea suspendarea procedurii de executare.

8. La 10 iunie 1998, executorul, însoțit de reclamantă și de polițiști, s-au prezentat la domiciliul locatarilor. Nu a fost găsit nimeni. S-a observat cu toate acestea că locatarii deschiseseră un salon de coafură și că o societate comercială își avea sediul social în locația respectivă. Executorul a întocmit un proces-verbal și a anunțat locatarii să părăsească locația până la 15 iunie 1998, nerealizarea acestui lucru ducând la expulzarea forțată.

9. La 23 iunie 1998, executorul s-a prezentat la domiciliul locatarilor și a constatat că nu exista nici o decizie judecătorească pentru expulzarea societății comerciale care ocupa locația. Acesta a comunicat reclamantei că trebuia să obțină o astfel de decizie judecătorească.

10. La 15 iulie 1998, tribunalul de primă instanță din Ineu a somat executorul să inițieze expulzarea locatarilor cu ajutorul poliției cel mai târziu la 21 iulie 1998.

11. La 21 iulie 1998, executorul, însoțit de reclamantă și de un polițist, a încercat din nou să expulzeze locatarii din casa reclamantei. Executorul a făcut inventarul bunurilor care se găseau acolo. A constatat refuzul locatarilor de a ridica bunurile, pe cel al reclamantei de a le prelua și lipsa unui spațiu de depozitare adecvat. Locatarii au solicitat amânarea executării judecătorești din 21 septembrie 1995, dat fiind că opunerea lor la executare trebuia să fie soluționată la 28 iulie 1998. Executorul a dat curs și a amânat expulzarea până la 29 iulie 1998.

12. La 29 iulie 1998, executorul s-a deplasat la domiciliul locatarilor, dar nu a inițiat expulzarea acestora întrucât reclamanta nu era prezentă.

13. La 8 septembrie 1998, executorul a somat încă o dată locatarii să părăsească locuința reclamantei.

14. La o dată neprecizată reclamanta a depus o plângere pe lângă ministerul de Justiție, denunțând neexecutarea sentinței din 21 septembrie 1995. Plângerea a fost transmisă către tribunalul județean din Arad.

15. La 13 noiembrie 1998, ca răspuns la această cerere, tribunalul de primă instanță din Ineu și executorul au comunicat tribunalului județean că se va proceda la executare dacă reclamanta se angaja să ridice bunurile aparținând locatarilor. În plus, aceasta trebuia să întocmească o nouă procedură pentru a solicita expulzarea copiilor locatarilor care locuiau în casă.

16. La 13 ianuarie 1999, reclamanta a denunțat, printr-o scrisoare trimisă tribunalului de primă instanță din Ineu, întârzierea în executarea sentinței din 21 septembrie 1995.

17. La 17 februarie 1999, tribunalul de primă instanță a solicitat oficiului de poliție să participe la executarea silită și primăriei să furnizeze o locație pentru depozitarea bunurilor aparținând locatarilor și un spațiu locativ pentru aceștia. El a notificat locatarii cu privire la executarea care va avea loc la 11 martie 1999. Reclamanta a fost informată cu privire la acest lucru printr-o scrisoare datată în aceeași zi. .

18. La 4 martie 1999, primăria din Pâncota a informat tribunalul de primă instanță de faptul că dispunea de un loc pentru depozitarea bunurilor, dar nu și de un spațiu locativ pentru ocupați..

19. Din elementele aflate în posesia curții nu reiese dacă executorul s-a prezentat la domiciliul debitorilor la 11 martie 1999.

20. La 5 mai 1999, tribunalul de primă instanță din Ineu a respins recursul la executare al locatarilor introdus la 8 iunie 1998, după ce a constatat că aceștia contestau în realitate sentința din 21 septembrie 1995 și nu modalitățile de executare.. Acesta a respins de asemenea cererea de amânare a executării.

21. La 15 iunie 1999, președintele tribunalului de primă instanță a hotărât ca executarea să aibă loc la 24 iunie 1999. Acesta informat biroul de poliție local, primăria și locatarii. I-a comunicat de asemenea reclamantei că va trebui să preia bunurile locatarilor dacă aceștia din urmă nu le vor lua.

22. La 22 iunie 1999, primăria a confirmat disponibilitatea unui loc pentru depozitarea bunurilor locatarilor.

23. La 24 iunie 1999, executorul, reclamanta și avocatul acesteia s-au prezentat la domiciliul locatarilor. Executarea nu a avut loc, biroul de poliție nedetașând nici un agent

întrucât funcționarii poliției locale se aflau în acea zi în formație. Executarea a fost amânată la 22 iulie 1999.

24. Cu toate acestea, la 16 iulie 1999, tribunalul de primă instanță a informat-o pe reclamantă că executarea va fi amânată din nou căci, la 26 iulie 1999, locatarii trebuiau să participe la ședința de judecată a apelului în cadrul procedurii privind opoziția la executare.

25. La 27 septembrie 1999, tribunalul județean din Arad a confirmat decizia din 5 mai 1999 a tribunalului de primă instanță din Ineu.

26. Printr-o scrisoare din 25 octombrie 1999, consilierul reclamantei a solicitat reluarea procedurii de executare silită. Nu a primit răspuns la scrisoarea sa.

27. La 24 martie 2000, reclamanta a solicitat din nou președintelui tribunalului de primă instanță din Ineu reluarea executării deciziei din 21 septembrie 1995. La 21 aprilie 2000, aceasta a reiterat aceeași cerere în fața președintelui tribunalului județean din Arad.

28. La 14 iunie 2000, curtea de apel din Timișoara a confirmat în ultim recurs al deciziei tribunalului de primă instanță din Ineu din 5 mai 1999 privind opoziția la executarea debitorilor.

29. Printr-o scrisoare din 12 septembrie 2000 adresată executorului, reclamanta a solicitat reluarea procedurii de executare silită .

30. Printr-o notă internă din 5 februarie 2001, președintele tribunalului de primă instanță din Ineu a indicat executorului să notifice reclamanta cu privire la decizia definitivă din 14 iunie 2000, prin care opoziția la executare a debitorilor fusese respinsă, și să o invite să depună o nouă cerere de executare silită în cazul în care intenționa să reia această procedură. Nu reiese din elementele de la dosar dacă o astfel de notificare a fost într-adevăr trimisă reclamantei.

31. Din elementele de la dosar reiese faptul că decizia din 21 septembrie 1995 rămâne, până în această dată, neexecutată.

32. Printr-o scrisoare din 22 august 2004, reclamanta a informat Curtea că a devenit proprietara exclusivă a casei în litigiu și a prezentat un extras din cartea funciară drept dovadă.

B. Procedura privind imobilul situat în Agrișul Mare (dosarul de executare nr. 29/1997)

33. În 1995, reclamanta a obținut o decizie definitivă care ordona expulzarea D.M. din casa situată în Agrișul Mare care îi aparținea. Curtea nu a fost informată cu privire la o eventuală procedură de executare silită întocmită pentru executarea deciziei.

34. Prin urmare, printr-un decret din 16 mai 1996, tribunalul județean din Arad a somat pe D.M. să demoleze construcțiile pe care le construisese în prelungirea casei reclamantei și să plătească cheltuielile judiciare angajate de reclamantă. Această hotărâre a devenit definitivă la 31 octombrie 1996, după anularea de către curtea de apel din Timișoara a recursului introdus de către reclamantă..

35. La 16 decembrie 1996, reclamanta a solicitat tribunalului de primă instanță din Ineu executarea silită a acestei decizii definitive (dosarul de execuție nr. 29/1997).

36. la 22 ianuarie 1997, un executor a notificat debitoarea să-și achite cheltuielile de judecată până la 7 februarie 1997 și să demoleze construcțiile vizate de decizia menționată mai sus.

37. La 15 aprilie 1997, un executor s-a prezentat la fața locului, dar a constatat că, în lipsa unei autorizații de demolare emisă de autoritățile locale executarea deciziei susmenționate nu putea avea loc. Acesta a observat în procesul verbal întocmit cu această ocazie că obținerea autorizației de demolare îi revenea reclamantei.

38. La 12 mai 1997, reclamanta a sesizat parchetul de pe lângă tribunalul de primă instanță din Ineu cu privire la o plângere penală împotriva executorului pentru neexecutarea deciziei definitive din 16 mai 1996.

39. Printr-o scrisoare din 14 mai 1997, tribunalul de primă instanță a indicat reclamantei că obligația de a obține autorizația de demolare a construcțiilor îi revenea și că executorul nu putea proceda la executarea silită în absența acestei autorizații.

40. La 21 mai 1997, demolarea ilegală neavând loc, reclamanta a depus o nouă plângere penală împotriva agenților însărcinați cu executarea silită a deciziei definitive pe lângă parchetul de pe lângă tribunalul județean din Arad. Plângerea a fost transmisă la tribunalul de primă instanță din Ineu.

41. La 2 iulie 1997, tribunalul de primă instanță din Ineu și-a reiterat răspunsul din 14 mai 1997.

42. La o dată neprecizată, președintele tribunalului de primă instanță a ordonat executorului să efectueze demersurile necesare pe lângă primăria Târnova pentru a obține autorizația de demolare. Acesta a indicat că toate cheltuielile pentru obținerea autorizației îi vor fi imputate debitoarei.

43. La 28 aprilie 1998, executorul a solicitat primăriei Târnova să elibereze autorizația de demolare. Reclamanta a fost informată cu privire la acest lucru..

44. La 15 mai 1998, reclamanta a depus un memoriu pe lângă ministerul de Justiție, solicitând continuarea procedurii de executare silită. Memoriul a fost transmis tribunalului de primă instanță din Ineu.

45. La o dată neprecizată, tribunalul de primă instanță din Ineu i-a răspuns că procedura va fi continuată după obținerea autorizației de demolare care fusese solicitată primăriei.

46. La 15 octombrie 1998, executorul a constatat că D.M. locuia încă în casă împreună cu cei patru copii ai săi, dintre care un bolnav de tuberculoză, și unchiul său de 78 de ani. Acesta a întocmit un proces-verbal.

47. La datele de 15 decembrie 1998 și 17 februarie 1999, ca urmare a noilor cererii ale reclamantei, tribunalul de primă instanță din Ineu a informat-o că solicitase autorităților locale să elibereze autorizația de demolare, dar că încă nu fusese primit nici un răspuns..

48. Printr-o scrisoare din 8 martie 2000, adresată tribunalului de primă instanță, reclamanta a denunțat lentoarea procedurii de executare. Tribunalul nu a răspuns.

49. La 11 aprilie 2000, tribunalul de primă instanță și-a reînnoit cererea vizând eliberarea autorizației de demolare pe lângă primăria Târnova.

50. La 25 mai 2000, primăria a răspuns că autorizația de demolare nu putea fi eliberată decât pe baza unui proiect tehnic stabilit de un inginer autorizat și după plata taxelor pentru certificatul de urbanism și pentru demolare. La 3 iulie 2000, executorul a

informat-o pe reclamantă, comunicându-i de asemenea că îi revenea întocmirea proiectului tehnic și plata taxelor indicate de primărie.

51. La 11 septembrie 2000, reclamanta a depus o nouă plângere penală împotriva primarului comunei și împotriva debitorului. Curtea nu a fost informată de emiterea acestei plângeri penale.

52. Din elementele aflate la dosar până în prezent reiese că decizia din 16 mai 1996 a rămas până acum neexecutată.

II. DREPTUL INTERN PERTINENT

53. Esențialul reglementării interne pertinente, și anume extrasele din codul de procedură civilă în redactările sale anterioare și ulterioare modificării sale din 2 mai 2001 și din legea 188/2000 privind executorii (în vigoare începând cu 10 noiembrie 2000) este descrisă în dosarele *Roman si Hogeia împotriva României* ((dec.), nr. 62959/00, 31 august 2004) și *Topciiov împotriva României* ((dec.), nr. 17369/02, 15 iunie 2006).

54. Înainte de modificările legislative aduse de Legea nr. 188/2000, activitatea executorilor era guvernată de Legea nr. 92/1992 privind organizarea judiciară. În virtutea articolului 110 din legea nr. 92/1992 menționată mai sus, executorii își exercitau activitatea pe lângă tribunalele județene și erau subordonați președintelui tribunalului, re avea dreptul de consiliere și control asupra activității lor. Aceștia erau desemnați de ministerul de Justiție iar atribuțiile lor erau stabilite de reglementarea privind activitatea aprozilor aprobată de acest minister.

55. La 10 noiembrie 2000, legea nr. 188/2000 privind executorii judecătorești (« legea nr. 188/2000 ») a intrat în vigoare. Executorii sunt în prezent membrii ai Uniunii naționale a aprozilor și își exercită activitatea în birouri speciale. Sunt investiți cu un serviciu de interes public Executorilor și-au început activitatea în birourile lor la șase luni după intrarea în vigoare a legii nr. 188/2000, și anume la 10 mai 2001. La aceeași dată, birourile executorilor care existau pe lângă tribunale și-au încetat activitatea.

56. În virtutea articolului 68 din legea nr. 188/2000, dosarele de executare în curs pe lângă tribunale trebuiau să fie distribuite între birourile constituite dintr-un judecător delegat de fiecare jurisdicție. O copie a dosarului era păstrată sau trimisă, dacă era cazul, de către judecătorul delegat tribunalului competent pentru executare. Conform art. 112 din regulamentul de aplicare a legii nr. 188/2000, transmiterea dosarelor era consemnată într-un proces-verbal semnat de către executor și de judecătorul delegat.

57. În materie de construcții, legea nr. 50 din 29 iulie 1991 cu privire la autorizația de executare a construcțiilor și la alte măsuri pentru realizarea locuințelor, așa cum a fost republicată în Monitorul Oficial din 13 ianuarie 1997, prevedea, în articolul său 9, că demolarea construcțiilor se făcea în baza unei autorizații de demolare emisă în prealabil de primăria competentă.

ÎN DREPT

I. CHESTIUNE PRELIMINARĂ PRIVIND OBIECTUL LITIGIULUI

58. Curtea constată că, în observațiile din 15 august 2006, reclamanta se plânge de faptul că procedura de executare silită nr. 29/1997 privind casa din Agrișul Mare nu a fost finalizată, astfel încât nu a putut obține expulzarea D.M. din casă și demolarea construcțiilor ridicate de aceasta din urmă în prelungirea casei.

59. Curtea constată că procedura nr. 29/1997 implică doar demolarea construcțiilor realizate în prelungirea casei situate în Agrișul Mare, procedură întemeiată ca urmare a deciziei definitive din 16 mai 1996 a tribunalului județean din Arad. Desigur, din dosar reiese faptul că reclamanta obținuse de asemenea în 1995 o decizie definitivă care ordona expulzarea D.M. din casă. Cu toate acestea, ea nu a informat Curtea cu privire la eventualele demersuri efectuate pentru executarea acestei decizii și nici dacă o procedură de executare silită fusese întreprinsă în acest caz. În consecință, în ceea ce privește această parte a cererii, Curtea va limita examinarea sa la daunele purtând spre neexecutarea deciziei care ordona demolarea și plata cheltuielilor de judecată.

I. Asupra pretensei încălcări a [art. 6](#) alin. 1 din Convenție

60. Reclamanta reclamă imposibilitatea obținerii executării deciziilor din 21 septembrie 1995 și din 16 mai 1996 eliberate de tribunalul de primă instanță din Arad și de tribunalul județean din Arad. Aceasta pretinde o încălcare a articolului 6 § 1 din Convenție care stipulează următoarele în partea sa pertinentă :

« Orice persoană are dreptul la judecarea echitabilă a cauzei sale (...) de către o instanță independentă și imparțială (...) care va hotărî (...) asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil (...) »

A. Asupra admisibilității

66. Curtea constată că daunele nu sunt în mod manifest neîntemeiate în sensul [art. 35](#) alin. 3 din Convenție. De asemenea, ea constată că aceasta nu prezintă nici un alt motiv de inadmisibilitate. Sunt declarate prin urmare admisibile.

B. Asupra fondului

1. Tezele părților

61. Guvernul consideră, în primul rând că procedura de executare silită a unei decizii judecătorești este guvernată de principiul de disponibilitate, Statul neavând o obligație pozitivă de a întemeia o astfel de procedură *ex officio*. Îi revine reclamantei în schimb să realizeze actele de procedură în condițiile, ordinea și termenele prescrise de lege. În acest context, îi revine reclamantei să se folosească de mijloacele puse la dispoziția sa prin legislația națională și să urmărească demersurile pe lângă poliție și municipalitate pentru executarea deciziilor definitive.

62. Citând dosarul *Ciprova împotriva Republicii Ceha* ((dec.), nr. 33273/03, 22 martie 2005), guvernul argumentează că autoritățile naționale au asistat reclamanta

prin toate mijloacele legale în executarea acestor două decizii. Pe această temă, se subliniază numeroasele demersuri ale aprozilor și asistența asigurată de poliție.

63. Fiind vorba în mod special de executarea deciziei din 21 septembrie 1995, Guvernul invită Curtea să țină cont de refuzul reclamantei de a prelua bunurile locatarilor și de faptul că și-a dat acordul pentru amânările decise de executor. În ceea ce privește decizia din 16 mai 1996, Guvernul invită Curtea să țină cont de refuzul reclamantei invitate de a plăti taxele necesare pentru executarea deciziei.

64. Guvernul consideră că « precum insolvabilitatea unui debitor, alte motive pot priva o sentință de efectul său util, fără ca autoritățile să poată fi considerate responsabile » (cf. opinia dizidentă a d-nei Wilhemina Thomassen în dosarul *Ruianu împotriva României* (nr. 34647/97, 17 iunie 2003)).

65. În cele din urmă, Guvernul subliniază că după intrarea în vigoare a legii nr. /2000 cu privire la executori, reclamanta nu a solicitat urmărirea procedurii de executare silită a deciziilor susmenționate.

66. Reclamanta consideră, în ceea ce o privește că ea a efectuat toate demersurile necesare pentru executare. Aceasta consideră că neexecutarea celor două decizii se datorează lipsei de diligență a executorului.

2. *Aprecierea Curții*

67. Curtea reamintește jurisprudența sa în baza căreia articolul 6 al Convenției garantează fiecăruia dreptul de acces la justiție, care are drept corolar dreptul la executarea deciziilor judecătorești definitive (*Hornsby împotriva Greciei*, decizia din 19 martie 1997, *Volum de decrețe și decizii* 1997-II, § 40). Acest drept nu poate cu toate acestea să oblige un Stat să producă executarea fiecărei sentințe cu caracter civil oricare ar fi aceasta și oricare ar fi circumstanțele ; îi revine în schimb să se doteze cu un arsenal juridic adecvat pentru a asigura respectarea obligațiilor pozitive care îi revin. Curtea are doar drept sarcină examinarea dacă măsurile adoptate de autoritățile naționale au fost adecvate și suficiente (*Ruianu*, menționat mai sus, § 66), întrucât, atunci când acestea sunt obligate să acționeze pentru executarea deciziei judecătorești și omit să facă acest lucru, această inerție angajează responsabilitatea statului cu privire la teren din articolul 6 § 1 al Convenției (*Scollo împotriva Italia*, decret din 28 septembrie 1995, seria A nr. 315-C, § 44).

68. Curtea constată că prezentul dosar implică executarea celor două decizii definitive care implică obligații distincte. Începând de atunci, este convenabil ca acestea să fie analizate separat.

a) **Cu privire la executarea sentinței din 21 septembrie 1995 a tribunalului de primă instanță din Arad**

69. Curtea a constatat ca prin sentința din 21 septembrie 1995, confirmată în ultimă instanță la 3 septembrie 1996, tribunalul de primă instanță din Arad ordonase expulzarea a doi locatari din casa situată în Pâncota care aparținea în acel moment reclamantei împreună cu alte trei persoane. Tribunalul a condamnat în mod egal locatarii la plata unor

despăgubiri în valoare de 3 120 000 lei românești și a decis ca reclamanta și ceilalți solicitanți să despăgubească locatarii pentru amenajările efectuate în interiorul casei.

70. Ca urmare a acestei sentințe, la 25 noiembrie 1996, reclamanta a solicitat executarea acesteia la tribunalul de primă instanță în circumscripția de care aparțineau aprozii competenți pentru a o asista în procedura de executare doar în ceea ce privește expulzarea locatarilor și nu plata sumei menționate în sentința sus menționată. Analiza efectuată de Curte nu se va referi deci la acest aspect al sentinței.

71. Curtea notează că, începând cu 28 noiembrie 1996, executorul a somat locatarii să se supună sentinței definitive din data de 21 septembrie 1995. Deși debitorii nu s-au supus acestei somații la termenul stabilit, adică la data de 6 decembrie 1996, executorul a așteptat mai mult de un an și patru luni, mai precis 23 aprilie 1998, pentru a le solicita din nou locatarilor să execute sentința. O primă tentativă de executare la fața locului a avut loc la data de 10 iunie 1998, adică la aproape două luni de la a doua somație dată debitorilor. Alte tentative au avut loc la data de 23 iunie, 21 și 29 iulie 1998, dar nu au fost reușite din diverse motive: absența debitorilor, imposibilitatea de a expulza o societate comercială care avea sediul în locul respectiv în absența unei decizii a justiției în acest sens, refuzul debitorilor de a ridica bunurile ce le aparțineau și refuzul reclamantei de a le lua în grijă, absența reclamantei. Ca urmare a numeroaselor plângeri și memorii trimise de reclamantă la autoritățile naționale, o nouă tentativă de executare a avut loc la data de 24 iunie 1999, adică un an mai târziu. Curtea estimează că aceste amânări au fost de prea lungă durată ținând cont în special de obligația de diligență care îi revine organului de executare (a se consulta în acest sens *Schrepler împotriva României*, nr. 22626/02, § 32, 15 martie 2007).

72. De altfel, nu i s-ar putea reproșa reclamantei că nu a acționat în general cu diligență. În această privință, Curtea constată că reclamanta a depus mai multe plângeri la tribunalul de primă instanță, la parchet și la Ministerul de Justiție pentru a denunța lentoarea procedurii de executare. Însă aceste plângeri fie au rămas fără răspuns fie au fost trimise tribunalului de primă instanță care s-a limitat la a informa reclamanta cu privire la datoria sa de a asigura mijloacele necesare pentru executarea deciziei: respectiv, să asigure personal și spațiu pentru a depozita bunurile care aparțin locatarilor.

73. Curtea notează că, începând cu 10 mai 2001, ca urmare a modificărilor legislative aduse prin ordonanța guvernamentală nr. 138/2000 și legea nr. 188/2000, executorii își exercită activitatea în cadrul unor birouri independente. Însă, nici articolul 68 al legii nr. 188/2000 nici regulamentul său de aplicare nu impun creditorului obligația expresă de a solicita transferul dosarului său la un executor. Guvernul pretextează ca reclamanta nu a solicitat urmărirea executării forțate după intrarea în vigoare a noilor dispoziții. Curtea observă totuși că, printr-o notă internă din data de 5 februarie 2001, președintele tribunalului de primă instanță din Ineu i-a indicat executorului să invite reclamanta să depună o nouă cerere în vederea executării forțate a sentinței din 21 septembrie 1995. Totuși, nu reiese din elementele dosarului că o asemenea notificare a fost efectiv adresată reclamantei.

74. Este adevărat că după 12 septembrie 2000, data ultimei cereri a reclamantei, aceasta nu a folosit nici un instrument legal pus la dispoziție de către Stat pentru a obține executarea sentinței. Curtea nu poate totuși să nu observe că în momentul în care modificările legislative au intrat în vigoare, adică în mai 2001, la procedura de executare

era suspendată de aproximativ patru ani și cinci luni și că un număr foarte mic de acte de executare au fost îndeplinite de executorul care își exercita activitatea sub controlul tribunalului (a se consulta, în acest sens, *Schrepler împotriva României*, nr. 22626/02, § 37, 15 martie 2007).

75. În plus, Curtea nu poate reține argumentul Guvernului conform căruia executarea a fost imposibil de efectuat datorită refuzului solicitantei de a avea grijă de bunurile locatarilor. Din contră, Curtea estimează că era responsabilitatea autorităților naționale să creeze cadrul adecvat care să permită executarea sentinței definitive din 21 septembrie 1995.

76. Aceste elemente sunt suficiente pentru Curte pentru a concluziona că în speță autoritățile naționale nu au sprijinit reclamanta în demersurile sale pentru a obține executarea sentinței din 21 septembrie 1995 în ceea ce privește expulzarea locatarilor din casa situată în Pâncota.

77. Din acel moment, s-a produs o încălcare a articolului 6 § 1 al Convenției în acest sens.

b) În ceea ce privește executarea deciziei din 16 mai 1996 a Tribunalului Județean Arad

78. Curtea notează că prin decizia din 16 mai 1996, Tribunalul județean Arad a ordonat D.M. să demoleze construcțiile ridicate în prelungirea casei reclamantei și să plătească cheltuielile legale suportate de reclamantă. La 16 decembrie 1996, reclamanta a solicitat tribunalului de primă instanță din Ineu executarea forțată a acestei decizii definitive, în cele două aspecte implicate.

79. Curtea notează că procedura de executare este suspendată din decembrie 1996. Prima tentativă de executare a avut loc începând cu 22 ianuarie 1997 când un executor a somat D.M. să se supună deciziei. La 15 aprilie 1997, un executor s-a deplasat la fața locului pentru a efectua executarea dar fără succes, întrucât era necesară o autorizație de demolare care trebuia obținută de către reclamantă.

80. Curtea constată totodată că doar un an mai târziu, la 28 aprilie 1998, și ca urmare a mai multor plângeri ale reclamantei și a unei instrucțiuni a președintelui tribunalului de primă instanță executorul a solicitat autorizarea demolării la primăria Târnova. Primăria a răspuns la mai mult de doi ani după aceea, adică la 25 mai 2000, atunci când a informat tribunalul că autorizația de demolare nu putea fi livrată decât pe baza proiectului tehnic stabilit de către un inginer autorizat și după plata taxelor pentru certificatul de urbanism și pentru demolare. La 3 iulie 2000, executorul a comunicat încă o dată reclamantei că trebuia să suporte cheltuielile inerente autorizației de demolare și acestea în ciuda instrucțiunii foarte clare a președintelui tribunalului de primă instanță care susținea că aceste cheltuieli vor fi recuperate de la debitoare (vezi paragraful 47 de mai sus). După această dată, nici o altă tentativă de execuție nu a mai fost realizată, în ciuda demersurilor reclamantei. Ținând cont în special de obligația de diligență care incumbă organului de executare, Curtea consideră că aceste termene erau prea mari în speță.

81. Curtea este de părere că nu a reproșat reclamantei o lipsă de diligență. În special, aceasta nu poate subscrie argumentul Guvernului conform căruia reclamanta ar fi trebuit să faciliteze executorului mijloacele necesare pentru a proceda la executarea efectivă ,

procurând o autorizație de demolare. În această privință, ea relevă faptul că tribunalul județean, în decizia sa din 16 mai 1995, nu a autorizat reclamantei să procedă ea însăși la demolare. În afara plății taxelor judiciare, Curtea nu demonstrează în dreptul intern de obligație pentru reclamantă, în calitate de creditoare a executării, ea a pus la dispoziția agenților și forței publice un mijloc oarecare. (vezi, în același sens, *Ruianu*, menționat mai sus, § 68).

82. Curtea relevă de asemenea faptul că autoritățile române nu au acordat nici o sancțiune debitoarei pentru refuzul acesteia de a se supune unei decizii judecătorești definitive.

83. Dacă este adevărat că reclamanta nu a utilizat noul mecanism juridic pus la dispoziția sa de către Stat prin modificarea codului de procedură civilă și al legii 188/2000 privind apozii judecătorești, pentru a obține executarea deciziei, Curtea nu se poate reține să nu observe aici că la momentul în care modificările legislative au intrat în vigoare, și anume în mai 2001, procedura de executare pendinte de patru ani aproximativ și patru luni, și că un număr foarte mic de acte de executare fusese realizat de executorul care își exercita activitatea sub controlul tribunalului (vezi, în același sens, *Schrepler împotriva României*, nr. 22626/02, § 37, 15 martie 2007).

84. În lipsa luării măsurilor necesare pentru executarea unei decizii judecătorești definitive și executorii, autoritățile române, în cazul de față, au privat dispozițiile articolului 6 § 1 din Convenție de orice efect util.

85. Așadar, a exista încălcarea articolului 6 § 1 din Convenție asupra acestui punct de asemenea.

III. DESPRE PRESUPUSA ÎNCĂLCARE A ARTICOLULUI 1 DIN PROTOCOLUL NR. 1

86. Reclamanta presupune o încălcare a dreptului său privind respectarea bunurilor pe motivul neexecutării deciziilor menționate mai sus și invocă articolul 1 din Protocolul nr. 1.

87. Ținând cont de aceste concluzii care figurează la paragrafele 73-91 de mai sus, Curtea conchide că această daună trebuie să fie declarată admisibilă, dar că nu poate fi hotărâtă pe fond. (vezi, *mutatis mutandis* printre altele, *Lai nr. împotriva Italia* [GC], nr. 33158/96, § 25, CEDO 1999-I, *Biserica Catolică din Canne împotriva Greciei*, din 16 decembrie 1997, *Volum* 1997-VIII, § 50, *Ruianu*, menționat mai sus, § 75).

IV ASUPRA APLICĂRII [ART. 41](#) DIN CONVENȚIE

94. În conformitate cu art. 41 din Convenție,

« În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă.

A. Daune

88. Cu titlul de prejudiciu material, solicitanta declară că este pregătită să cedeze proprietatea celor doua case care fac obiectul prezentei proceduri Statului și reclamă în schimb 138 200 euro (EUR) pentru cea situată în Pâncota și 115 000 euro (EUR) pentru cea situată în Agrișul Mare. În plus, reclamanta pretinde despăgubiri pentru a nu fi câștigat pentru cele două case și pentru terenurile aferente, despăgubirile pe care le repartizează astfel: 10 000 euro (EUR) pentru casa din Pâncota și 5 000 euro (EUR) pentru cea din Agrișul Mare. Ea nu prezintă expertiză și nici nu își distribuie pretențiile.

89. Prin urmare, reclamanta solicită Curții să-i aloce 200 000 euro (EUR) pentru suferința și chinul moral rezultând din încălcarea drepturilor sale garantate prin Convenție.

90. Guvernul consideră că valoarea estimată a caselor înaintată de către reclamantă nu este confirmată prin nici o expertiză tehnică imobiliară. Fiind vorba de pierderea unei șanse, Guvernul consideră că Curtea nu putea reține o astfel de cerere și trimite la mai multe dosare în care aceasta a refuzat să acorde o sumă cu acest titlu (*Anghelescu împotriva României*, nr. 29411/95, §§ 75-77, 9 aprilie 2002, *Surpaceanu împotriva României*, nr. 32260/96, § 54-56, 21 mai 2002, și *Oprescu împotriva României*, nr. 36039/97, § 56-57, 14 ianuarie 2003).

91. Fiind vorba de o daună morală, Guvernul susține că o eventuală decizie de condamnare ar constitui în speță o reparare suficientă. Cu titlu subsidiar, acesta consideră că legătura de cauzalitate între pretinsa încălcare și prejudiciul moral nu a fost dovedit iar suma înaintată de reclamantă este excesivă.

92. Curtea reamintește că o decizie constatând o încălcare antrenează pentru statul apărător obligația juridică de a stabili un termen pentru încălcare și de a șterge consecințele astfel încât să restabilească pe cât posibil situația anterioară acesteia. (*Metaxas*, citat mai sus, § 35 și *Iatridis împotriva Greciei* (satisfacție echitabilă) [GC], nr. 31107/96, § 32, CEDO 2000-XI).

93. În speță, Curtea a constatat o încălcare a articolului 6 al Convenției prin faptul neexecutării celor două decizii judecătorești prin care tribunalele decisese respectiv expulzarea locatarilor unei case aparținând reclamantei și demolarea unei construcții anexată de o altă casă a reclamantei și plata cheltuielilor de judecată.

94. Începând de atunci, Curtea consideră că reclamanta a suferit un prejudiciu material pentru capătul de neexecutare a justiției în cauză și un prejudiciu moral constând într-un profund sentiment de nedreptate datorat faptului că , timp de mai mulți ani , în ciuda deciziilor judecătorești definitive și executorii , aceasta nu a beneficiat de nici o protecție efectivă a drepturilor sale.

95. Ținând cont de aceste considerente, Curtea acordă reclamantei, în echitate 10 000 EUR, pentru toate capetele de prejudiciu.

B. Costuri și cheltuieli

96. Reclamanta nu solicită rambursarea costurilor și cheltuielilor .

97. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor sale decât în măsura în care a solicitat acest lucru. Începând de atunci, în speță, Curtea nu acordă reclamantei nici o sumă cu acest titlu.

Dobânzi moratorii

98. Curtea hotărăște să aplice majorările de întârziere echivalente cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte marginale.

Redactată în franceză, apoi comunicată în scris în data de 14 februarie 2008 în aplicarea articolului 77 §§ 2 și 3 din regulament.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
CURTEA,
ÎN UNANIMITATE:**

- 1. declară cererea admisibilă;**
 - 2. hotărăște că s-a încălcat art. 6 alin. 1 din Convenție;**
 - 3. hotărăște că nu a fost estimat surplusul pe fondul daunei extrase din art. 1 din Protocolul nr. 1**
 - 4. hotărăște:**
 - a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu [art. 44](#) alin. 2 din Convenție, 10 000 EUR (zece mii de euro), toate capetele de prejudiciu incluse , plus orice sumă care poate fi datorată cu titlu de impozit, de convertit în moneda statului pârât, la rata aplicabilă la data achitării**
 - b) că începând de la data expirării termenului amintit și până la momentul efectuării plății, sumele vor fi majorate cu o dobândă simplă, a cărei rată este egală cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte procentuale;**
 - 5. respinge cererea de acordare a unei satisfacții echitabile pentru rest.**
- Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la data de 14 februarie 2008, în aplicarea [art. 77](#) alin. 2 și 3 din Regulament.**

Bostjan M. Zupančič,
președinte

Santiago Quesada,
grefier